

Reaktiopaperi Sanna Liimatainen, 15.1.200

Näköjään oheisen tekstin voi jättää jo tähän reaktiopaperipohjaan: Ensimmäiseksi poden huonoa omatuntoa siitä, että en ole ehtinyt vielä kunnolla mukaan tähän TieVietyöhön. Siispä tämäkin reaktiopaperi on taas kiireellä tehty :-)

1 Ajatuksia

1.1 Koulutuksen laatujärjestelmän perusteet

kehittämishankkeen, yksikön ja korkeakoulun näkökulmista

Millähän sitä saisi positiivisen kaiun laatusanaan? Kuten Karjalainen toteaa, laatu on helppo mieltää lisäbyrokratiaa tuottavaksi.

Mitä on opetuksen laadukkuus? Sitä, ettei opettaja vaikeuta opiskelijan oppimista vaiko että opiskelija oppii jotain noin yleensä?

Kuka ylipäänsä on korkeakoulun asiakas? Mikä on myymämme tuote? Opetusministeriö maksaa ja sille lupailaan tuottaa tutkintoja. Opiskelijat odottavat saavansa laadukasta opetusta, oppivansa hyödyllisiä taitoja ja pääsevänsä koulutusta vastaavaan mielekkääseen työhön. Teollisuus odottaa saavansa ammattitaitoisia tekijöitä. Asiakkaita on siis kolmenlaisia, mutta vain yksi maksaa. Siispä mahdollisimman halvalla pitäisi tuottaa mahdollisimman monta tutkintoa. Siltä se ainakin tällä hetkellä tuntuu. Laatu näkyy vain puheissa, mutta laatuun ei ole panostettu rahallisesti.

Laatujärjestelmien ongelmaksi miellän sen, että laaduksi käsitetään helposti tekemisen ulkoiset puitteet: kaikki on tehty hienon dokumentoidun prosessin mukaan täydellisesti, mutta varsinainen tekeminen saattaa olla sitten mitä sattuu. Miten siis mitataan varsinaista opetuksen laatua? Mitä se ylipäänsä on?

Koulutus on minusta palvelutoimintaa, mutta asiakas ei maksa saamastaan sisältötuotteesta (jos asiakas on valtio, tai jos asiakas on opiskelija, hän ei maksa itse kuin eihkä paljon myöhemmin veroissa koulutuksensa). Mutta toisaalta, onhan olemassa ilmaisia palveluita muitakin, ja nekin voivat jollain tavalla olla laadukkaita. Ehkäpä palvelun hinta tai maksaja ei olekaan olennaista tässä. Olennaista on se, että "asiakkaan" pitää itse tehdä palvelutuotteensa itselleen (eli oppia). (Tulipa sekavasti sanottua tuo).

Voisiko yhtenä laatumittarina pitää sitä, miten paljon seuraavalla kurssilla joudutaan kertaamaan edellisen kurssin oppeja? Opiskelijahan joutuu tuossa välissä tekemään pienen askeleen ulos edellisen kurssin "luokkahuoneesta" ja osoittamaan oppineensa jotain.

Onko kurssipalautte enemmän asiakaspalautetta kuin palautetta kurssin laadukkuudesta? Pitäisikö laittaa opiskelijat opettamaan oppimansa asia jollekin? Siten saisi ehkä parhaiten tietää, onko oppi mennyt perille. Oppimisprosessin aikana ei pidä ankarasta ja paljon työtä teettävästä opettajasta tai opetusmenetelmästä, mutta jälkepäin moisella tavalla toteaa oppineensa parhaiten. Aika parantaa näkökyvyn.

Pelkäänpä, että jälleen yksi uudistus - tuo laadunmittauksen kehittäminen ja käyttöönotto - tapahtuu hallintovetoisesti. Opettajia ei ole mukana valmistelussa tai opettajat ovat "väärää": oikeat opettajat eivät ehdi oikealta työltään osallistua.

1.2 Transformation, innovation and sustainable quality

1.3 Tunnistatko oman organisaatiosi kehitysvaiheen?

Taidamme olla ihan alussa, tai ainakin ruohonjuuritasolla olemme alussa. Hallintohenkilöt ovat kuulleet jo asioista, mutta opettajat eivät tiedä vielä mitään.

1.4 Tunnistatko vaiheen sisällön?

En ymmärtänyt kalvoja.

1.5 Mistä seikoista pitkän tähtäyksen laatu muodostuu Rosenin mukaan?

Oikeista tekniikoista, selkeistä tavoitteista ja panostuksesta.

Kevyt tenttikysymys - eikös näissä pitänyt reflektoida eikä toistaa jonkun toisen ajatuksia :) Kalvot eivät olleet sopivaa materiaalia tähän hommaan.